

i Dommen fastsatte Frist, maa han afsone den med simpelt Fængsel. Dør han *inden* Fristens Udløb, skal Boet betale Bøden, dør han *bag efter*, bortfalder alt Ansvar. — Hvori det ligger, véd jeg ikke, men sikkert er det, at vore Domssamlinger ikke frembyde et eneste Exempel paa, at Straffelovens § 159 er bleven anvendt, i alt Fald ikke af Højesteret.

Men foruden at Hustruen saaledes kan faa Manden straffet, kan hun — uafhængig deraf — faa sit Ægteskab opløst ved Dom. Hun maa da indgive Klage til Forligskommissionen paa Mandens Hjemsted og, naar de ikke der — hvor de begge skulle møde personlig, Klagerinden dog kun, forsaavidt hun ikke bor over 4 Mil fra Stedet, hvor Kommissionen holdes — kunne blive enige om at fortsætte Samlivet, maa hun forlange Sagen henvist til Retten. Hun kan derefter, hvis hun er uformuende eller rettere: ikke har Særformue, ansøge Amtmanden eller Overpræsidenten om Bevilling til fri Proces, og faar hun den, hvilket ikke er vanskeligt, koster Resten hende intet. Hun kan da tillige i Reglen selv vælge, hvilken af de dertil beretigede Sagførere hun ønsker til at føre Sagen for hende. Naar saa Sagen kommer for Retten, er det — i Henhold til den gamle Regel, at „den, som Sag giver, bør den lovligen at bevise“ — hendes Pligt at bevise Mandens Brøde. Hun er endog i saa Henseende uheldigere stillet, end en Sagsøger ellers er, thi i alle andre Sager gjælder det, at, naar Sagsøgte erkjender Rigtigheden af Sagsøgerens Paastand, behøves der intet Bevis fra dennes Side. Saaledes ikke her. Hvis nemlig Mandens „Tilstaaelse“ var nok, stod det jo i ethvert Ægtepars Magt, naar de kunde blive enige om, at en af dem skulde paatage sig Skylden for Ægteskabsbrud, at faa deres Ægteskab opløst, men det kan selvfølgelig ikke gaa under en Lovgivning, der ikke tillader Ægteskabers vilkaarlige Opløsning jfr. Reglen i D. L. 3. 16. 15. 1: „Og er det ikke nok, at den Person, som anklages, det selv bekjender, fordi man tidt finder, at mange lyve paa sig selv, paa det den ene kan blive af med den anden og komme den i Skade, som han eller hun siger sig at have syndet med, eller for anden Sag“. Der maa altsaa kræves et af Ægtefællernes Forgodtbefindende uafhængigt Bevis for, at den paagældende Brøde virkelig er begaaet, og om end Mandens Tilstaaelse ikke er uden al Betydning, trænger den altsaa dog i høj Grad til at bestyrkes ved de øvrige under Sagen oplyste Omstændigheder.